

ÎNCHINAREA ÎN DUH ȘI ADEVĂR

- Duminica a cincea după Paști, a Samarincii -

În convorbirea cu femeia samarineancă, Mântuitorului Iisus Hristos ne descoperă taina adevăratei închinări, a adevăratului cult care se cuvine adus lui Dumnezeu și prin care omul intră în legătură cu El. Omul, căzut în crunta robie a păcatului, cu puterile sale spirituale grav deteriorate, nu avea nici o șansă în acest disperat efort. Fără Revelație, religia nu poate fi decât o iluzie. Revelația este descoperirea unui lucru secret, ascuns. Revelația dumnezeiască este descoperirea de Sine a lui Dumnezeu, a ființei și a planurilor voii Sale. Ea se dă ființelor raționale, este ieșirea liberă a lui Dumnezeu din „lumina cea neapropiată” în care locuiește El pentru a Se face cunoscut oamenilor (1 Timotei 6, 16). Descoperirea dumnezeiască este cu puțință și în ceea ce privește Descoperitorul și în ceea ce privește primitorul. Unul vrea să descopere, celălalt este creat să primească Revelația. Iisus Hristos vine cu Lumina Sa în cel mai adânc întuneric de rătăcire și păcat. Mântuitorul vine în

Samaria, ai cărei locuitori amestecaseră datele Revelației dumnezeiești cu tot felul de influențe străine, încât ajunseseră să se închine „cui nu știu”. De aceea iudeii nu-i iubeau pe samarineni, considerându-i mai răi decât păgânii. Însă Mântuitorul Iisus Hristos îi vorbește samarince, acestei femei păcătoase, oferindu-Se să-i dea apa cea vie, de care nu va înseta niciodată și care face în cel ce o bea „izvor de apă curgătoare spre viață

veșnică”. Iisus i Se descoperă ca fiind Prorocul, care i-a spus tot ceea ce a făcut. Despre închinare, Domnul spune că aceasta este a omului duhovnicesc, adică a omului născut din nou prin credința în Hristos și prin apa cea vie a Duhului Sfânt. Această taină îi descoperă Fiul lui Dumnezeu femeii samarince: „închinarea în Duh”. Ea este închinarea cea adevărată, în care este prezent Duhul lui Dumnezeu, cu care Însuși Duhul Sfânt se roagă în noi și împreună cu noi. Această închinare antrenează deopotrivă și sufletul și trupul nostru. Sfântul apostol Pavel va spune mai târziu: „Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea duhovnicească” (Romani 12, 1). Iisus Hristos S-a făcut Om văzut și ni se împărtășește în chip văzut. Îl primim pe Hristos, cu umanitatea Sa îndumnezeită, în chipul pâinii și al vinului, la Sfânta Euharistie. Recunoscând bunăvoința a Sa, nu avem decât să ne supunem Lui, binecuvântându-L și mărindu-L. La orice Sfântă Liturghie vine Sfântul Duh pe care Domnul i L-a făgăduit și samarincii. Să nu cădem sub osânda falsei închinări, ci să fim acei închinători pe care Părintele ceresc îi voiește: „în Duh și adevăr”. Amin.

Credința întărește ceea ce rațiunea clatină. Pentru cine vrea sa creadă sunt o mie de motive. Pentru cine nu vrea sa creadă, nu-i nici unul.

SATUL ROMÂNESC ÎNTOTDEAUNA

Spațiul pe care îl denumim „satul românesc”, este o realitate copleșitoare pentru neamului românesc. Satul românesc, în totalitate și în fiecare caz particular, este un fenomen al cărui început nu poate fi determinat. Atunci când documentele istorice încep să pomenească, „pentru întâia dată”, un sat românesc, acel sat este deplin format, cu rânduiele spirituale, economice, culturale deplin așezate. Este deci limpede că actul istoric menționează o stare care era cu mult preexistentă lui (actului sau documentului istoric). Satul românesc este un trup viu și care se află în plin timp istoric, cu vremuri bune și vremuri rele. Dar simplul fapt că satul românesc a trecut și a supraviețuit un timp istoric foarte lung este dovadă că avem în față un trup puternic, neatârnat, cu enormă personalitate și voință de a exista. Fiind un trup viu, satul românesc se preschimbă în cursul vremii. Oamenii trăiesc în timpul istoric și sunt nevoiți să întâmpine vremile cu tot ceea ce aduc. Satul românesc nu este o „realitate arhaică”, este o realitate vie. Dar ceea ce nu se schimbă este TRADIȚIA, care nu înseamnă obiceiuri, ci înseamnă înțelegerea rostului vieții, a diferenței dintre bine și rău. Este semnul adevăratei vitalități. „Decorul”, detaliile vremelnice se schimbă, dar înțelegerea vieții rămâne aceeași și consecventă cu sine. Iar axa care garantează această continuitate în duh, este Biserica Ortodoxă și învățătura ei mănuitoare. Chiar dacă lumea este în schimbare, influența „post modernistă” este marginală, mult mai puțin semnificativă decât i se da credit și se va dovedi vremelnică, în relația cu satul românesc. Faptul că în satul românesc sunt întâlnite noutățile tehnice, de amenajări și electronice, nu arată subordonarea către post modernism, ci arată capacitatea satului de a integra noutățile tehnice și a le domina. Supraviețuirea satului românesc prin vremi crâncene, este o garanție despre vitalitatea lui. Ceea ce se întâmplă în satele românești este o „reașezare”, o „reinventare” la condiții istorice. Faptul că sunt mulți care pleacă și că asistăm la o „îmbătrânire” a satelor este exagerată. Adevărul este că, în condițiile tehnice existente, mai periculoasă ar fi o suprapopulare a lor. Iar „îmbătrânirea” satelor este, în mai multe feluri, și un folos. Acești „îmbătrâniți” sunt cei care teaurizează TRADIȚIA. Fiecare sat reprezintă „lumea”. Fiecare sat cuprinde deplin aproape toate circumstanțele existențiale, de la cele mai bune la cele mai rele. Toate marile civilizații care au însemnat ceva și au lăsat ceva în urma lor, s-au întemeiat pe respectul pentru mormintele strămoșilor. Satele românești sunt cele care păzesc mormintele strămoșilor și care țin cu strășnicie cea mai solemnă făgăduință omenească: „să nu uităm niciodată ceea ce datorăm strămoșilor”. Ca români, avem încredințarea că satele românești au un lung și semnificativ viitor înainte. Amin.

DESPRE SFÂNTA SCRIPTURĂ (I)

Marele nostru poet Mihai Eminescu vorbind despre Sfânta Scriptură spunea: „biografia Fiului lui Dumnezeu este Cartea după care se conduce omenirea”. Sfânta Scriptură cuprinde așadar Revelația dumnezeiască, fiind insuflată de Duhul Sfânt, fiind Cartea cea mai sfântă și cea mai reprezentativă a omenirii. Ca valoare spirituală, ea reprezintă experiența religioasă a unui popor. Complexitatea și valoarea conținutului ei, profund și plin de sens, este acceptabil și accesibil întregii suflări omenești. Sfânta Scriptură este o carte unitară, deși a fost scrisă în răstimp de aproape 1600 de ani, alcătuită fiind din 66 de cărți elaborate de aproximativ 40 de autori și cu toate că ei au avut situații sociale diferite cum ar fi: împărați și robi, clerici și agricultori, bărbați de stat și păstori. Cu toate că ea cuprinde scrieri de diferite genuri cum ar fi: istorie, profeții, epistole, legi sau învățături moral-religioase, Sfânta Scriptură este pătrunsă de același spirit fiind un exemplu unic de unitate organică. Ideea mare și deosebită care dă unitate Sfintei Scripturi, este taina mântuirii persoanei în persoana Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, chiar dacă în Vechiul Testament formularea sa literară pare a fi acoperită. În cadrul acestei mari idei, Sfânta Scriptură pune probleme mari specifice, totdeauna, sufletului omenesc. Astfel, în ea se discută despre Dumnezeu și lume, despre om și viața sa veșnică, despre creație și căderea omului în păcat, despre femeie și bărbat, părinți și copii, ură și iubire, înțelepciunea umană și tainele lumii acesteia și, mai ales, a celei viitoare, despre rugăciune, jertfă, bucurie și suferință. Ea cuprinde, de asemenea, idei de o înaltă valoare etică cum sunt: iubirea de aproapele, demnitatea umană, realizarea unității în Domnul Iisus Hristos ca „toți să fie una”, despre egalitatea tuturor oamenilor, solidaritate, toate acestea contribuind ca această carte să fie a tuturor, din toate timpurile și din toate locurile. Sfânta Scriptură este cartea esențială a Creștinismului. Aici creștinul trebuie să caute conținutul necesar mântuirii sale. Prin lecturarea ei se înalță cu sufletul către Dumnezeu, se purifică, își găsește echilibrul întregii sale vieți, dobândește mult spor și folos duhovnicesc, căci ea este cea mai autentică hrană sufletească pentru cel ce o citește cu credință. Sfinții Părinți care au viețuit în veacurile imediat următoare Domnului Iisus Hristos și care au trăit, cu adevărat, adevărurile biblice, s-au identificat cu cele spuse în Cartea Sfântă, ei dând mărturie despre valoarea și folosul adevărilor scripturistice. Ei arată și demonstrează sublimitatea acestor învățături, îndemnându-i pe creștini să le citească și să le aplice în propria lor viață. De exemplu, Sfântul Ioan Damaschin, rezumând gândirea patristică, îndeamnă pe creștini la citirea Sfintei Scripturi, căci prin ea „suntem îndreptați spre virtute și contemplație netulburată. În ea găsim îndemn spre orice fel de virtute și îndepărtare de la toată răutatea. Dacă suntem iubitori de învățătură vom fi și cu mai multă învățătură, căci prin știința, prin osteneala și prin harul lui Dumnezeu, se duc la bun sfârșit toate. Să batem, așadar, la paradisul frumos al scripturii care mângâie inima noastră atunci când este întristată, o potolește când este plină de mânie și o umple de bucurie veșnică, urcând-o către Fiul Unul născut și prin El la Tatăl Cel Luminător”. Sfânta Scriptură este revelată de Dumnezeu, iar evenimentele consemnate s-au petrecut în realitate. (va urma)

PAROH: Preot Ioan Alupoaieni † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 29 mai	18:00	Paraclisul Sfintei Icoane Portărița
Vineri 31 mai	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 1 iunie	07:00	Sfânta Liturghie și parastas
	18:00	Vecernie
Duminică 2 iunie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Darurile lui Dumnezeu

Un om se plânge de soarta lui și cârta împotriva lui Dumnezeu: „Unora le trimite Dumnezeu multă bogăție, dar mie nu mi-a dat nimic”. Auzind acestea, un bătrân i-a spus: „Oare ești atât de sărac, cum te viaieți? Ți-a dat Dumnezeu tinerețe și sănătate?”. „Acestea, ce-i drept, mi le-a dat: cu puterea și cu sănătatea stau bine”. L-a luat bătrânul de mâna dreaptă și i-a întrebat: „Ți-ai tăia această mână pentru o mie de lei?”. „Nu, nu mi-aș tăia-o”. „Dar stânga?”. „Nici stânga”. „Dar ai fi de acord să fii orb pentru zece mii de lei?”. „Doamne ferește! Pentru toți banii din lume, nu mi-aș da vederea”. „Vezi, a spus bătrânul, câte bogății ți-a daruit Dumnezeu, iar tu te plângi?”.

Dragoste pentru mântuire

Trei călugări s-au dus la un bătrân încercat în viața duhovnicească și au început să se laude cu nevoițele lor. „Eu am învățat pe dinafară tot Vechiul și tot Noul Testament!”, a zis cel dintâi. „Ai umplut văduhul de vorbe”, i-a răspuns bătrânul. Al doilea a început și el: „Eu, părinte, mi-am copiat toată Sfânta Scriptură!”. „Nici tu n-ai vreun folos din lucrarea ta”, i-a zis bătrânul. „Eu, părinte, fac minuni!”, a strigat al treilea. „Nici tu nu ai folos”, i-a spus bătrânul și acestuia, „fiindcă și tu ai alungat de la tine dragostea”. „Dacă vrei să vă mântuiți, să aveți dragoste și milă față de aproapele vostru”.

Să privim la noi

A fost odată un porumbel care își tot schimba cuibul, fiindcă nu putea să sufere mirosul neplăcut, acru, de care erau pătrunse cuiburile. Într-o bună zi, s-a plâns de asta unui porumbel bătrân și încercat. Acesta, după ce l-a ascultat, i-a zis: „la aminte, faptul că te tot muți dintr-un cuib în altul nu schimbă nimic, fiindcă mirosul care te supără atât de mult nu vine de la cuib, ci de la tine însuși!”.

Dialog înțelept

Un copil a fost întrebat cândva în felul următor: „Îți dau un ban dacă-mi spui unde se află Dumnezeu”. „Iar eu îți dau doi bani dacă-mi spui unde nu se află”, a răspuns copilul.

Scrisoarea

Un tânăr a mers la oficiul poștal și a întrebat: „Aveți cumva o scrisoare pentru mine de la tatăl meu?”. Funcționara de la ghișeu i-a spus foarte firesc: „Da, poftiți!”. Și i-a dat o scrisoare. Tânărul a luat scrisoarea și a plecat. A citit-o: erau niște vești de acasă. Și cum mergea el așa pe drum, și-a dat seama că, de fapt, el când a cerut scrisoarea nu a spus cum îl cheamă. S-a mirat cum a știut funcționara că era vorba despre plicul adresat lui. S-a dus înapoi și a întrebat funcționara, iar aceasta i-a răspuns: „Păi, ia uități-vă ce scrie pe plic!”. Tânărul a întors plicul și a văzut că acolo scria: „Pentru fiul meu”.

